Akbaba

EMNİYET SANDIĞI

TASARRUF HESAPLARI

1954 Yılı İkramiye Plânı

★ **10 Adet :**

Otomobilli ve Garajlı Villâ

Mobilyalı Ev

Apartman Daireleri

★ **Bir kişiye 1000 Altın, ayrıca 250 Altın**

★ **(70.000) liralık para ikramiyeleri.**

○ Her ay bir çekiliş.

○ Her (150) liraya bir kur'a.
(Vadeli ve vadesiz bütün hesaplar).

Ayrıca

○ **(Tahsil) ikramiyeleri.**

○ **(Küçük tasarrufu ve devamlı biriktirmeyi teşvik) ikramiyesi.**

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter
Selâmi Münir YURDATAP
Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇAR
Abone Şartları :
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Sayısı : 50 Kuruş
ADRES :
Klodfarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Telefon : 21811

Perdemizin genç istidadlarından

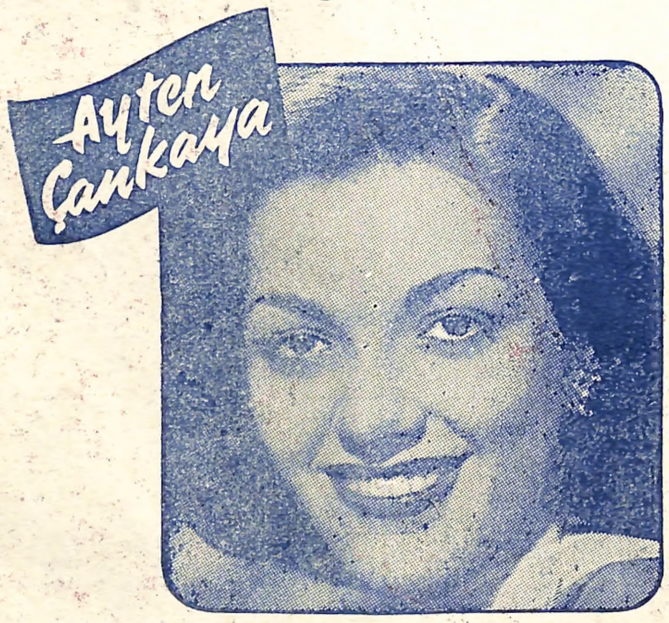

"cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz„ diyor!

" Ben, banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım.
Puro Tuvalet Sabunu, tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır.
PURO'yu tavsiye ederim. „

PURO
100 de 100 Saftır.

Ayten Çankayayı bu sene 1002 inci Gece, Balıkçı Güzeli, Köroğlu, İstanbul Canavarı filimlerinde seyredeceksiniz.

Seba Melikesi
Belkıs
En güzel sinema romanı ★
En güzel sinema yıldızının enfes fotoğraflarile
3 üncü baskısı çıktı
Fiatı: 50 Kuruş
Adresimize 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

SAYI: 102 — CİLT: 4 — 25 ŞUBAT 1934

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Seçim Şiirleri

Neye şaştınız? Aşk şiirleri, kahramanlık şiirleri, mizah şiirleri olur da seçim şiirleri olmaz mı?

Türkiyede mebus seçimi yenidir ama, seçim şiirleri çok eskidir. Size misalleri hep dün kü şairlerimizden vereceğim...

İşte, iki mayısa ne kaldı ki? Bütün ümitler, baharın bu tatlı, bu ışıklı gününde... Ne dersiniz, büyük kalabalık, nüfusumuzun 100 de 80 nini aşan köylü dayı acaba hangi partiyi tutacak bu sefer?..

Merhum Tevfik Fikret bile, galiba ölümünden otuz sekiz yıl sonraki seçimlerin mayısta yapılacağını ve Türk köylüsünün en ağır basan topluluk olacağını yarım asır önce sezmiş ki, bir mısraında, mayıs ile köylü arasında benzerlik kurmuş:

Mayıs bir köylü kızdır, sâf-u dilber, sûh-u sevdakâr!

Diyor... Evet, şairin hakkı var: Mayıs, seçim ayı olduğuna göre onu köylüye benzetmek, politika icabı, yerinde bir teşbihtir. Efendimizin «saf» görünmesine rağmen «şuh» olduğu da 950 tecrübesiyle malûm!

Şimdi, yalnız İzmirde üç bini aştığı söylenen adayların gönlünde, sade o güne bir an evvel kavuşma arzusu var, o mes'ut bahar gününe...

İşte, yarım asrın gerisinden, şair, neşe ve saadet umduğu o bahtiyar anın hasretini çekiyor:

Bahar olsun, bahar olsun da gönlüm
Biraz def'-i melâl etsin diyordum!

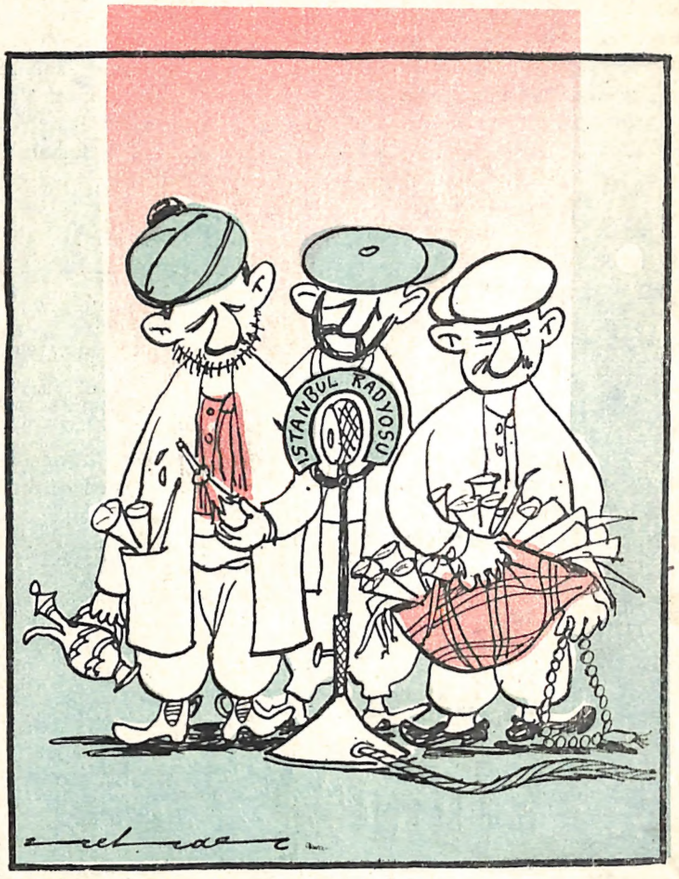

İstanbul Radyosunun yeni kadrosu!..

Fakat, bir de üç mayıs sabahını düşününüz: Radyo, damla damla haberler yağdırmakta... Ajanslar, her saat başı bir kaç sandık açıyor...

Kazananları, büyük şair Baki'nin şetaretli Safiye Aylâ'nın sesiyle plâkta beklemektedir:

Esti nesim-i nevbahar
Açıldı güller subhudem!
Açsın bizim de gönlümüz,
Saki medet sun câm-ı cem!

Kaybedenler için de Divan edebiyatımız çığlıklarla doludur:

Bir mevsim-i baharına geldik ki âlemin
Bülbül hamûş, havz tehi, gülistan harap!..

Gece, uzak bir bahçede bir bülbül mü dem çekiyor? Şair, sizin o andaki duygularınızı çoktan mısra haline koymuştur:

Ötme ey bülbül-i âvare ki hicran uyusun!

Fakat, hangi partinin hangi listesinde olursanız olunuz, seçimi kaybettinizse, Halide Nusret'in, kimbilir nasıl bir iç acısiyle, otuz yıl evvel kopardığı büyük çığlığı siz de tekrarlıyabilirsiniz:

Git bahar!.. Git bahar!.. Uzaklarda gül!..

Taaa, dört yıl sonra gelecek mayısa kadar...

Yusuf Ziya ORTAÇ

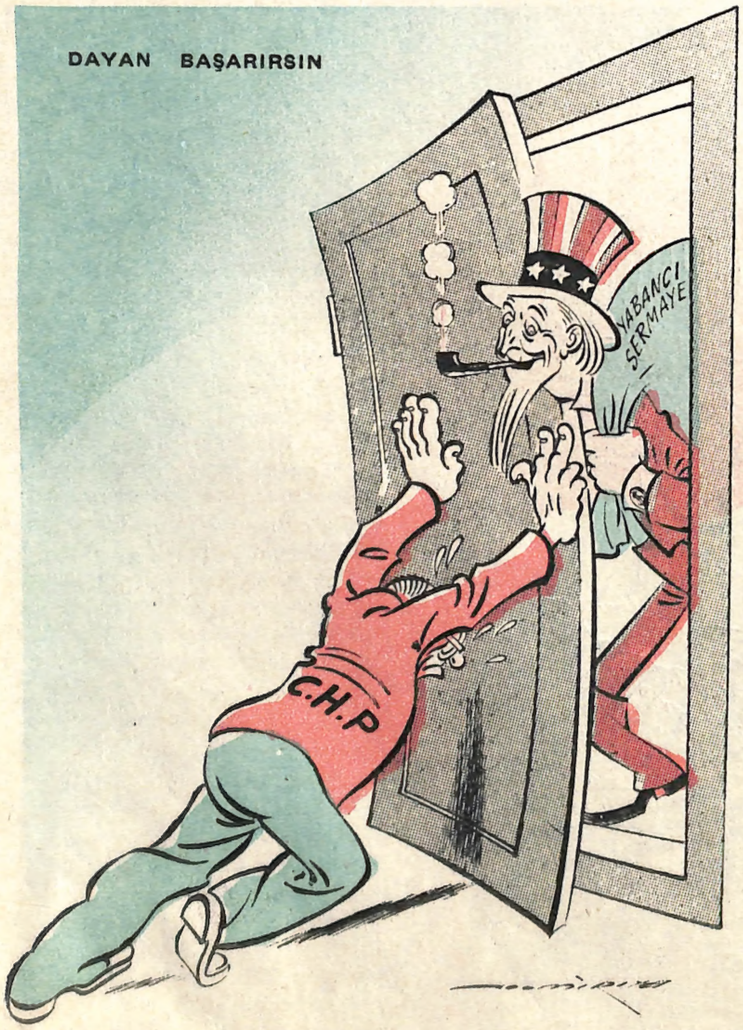

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

İstanbulda!

Yolların zevkini en fazla bozan,
Şu çukur, köhne, çürük raylardır!
Raylar üstünde gider: Tın, tın, tın!..
En gülünç şey de: Tramvaylardır!

Orhan Seyfi ORHON

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

45 inci FASLIN DEVAMI

(Karagözle Hacivat, yüzlerini gözlerini yıkayıp biraz ferahlamak için yatak odasına çıkarlar. Oda kapısında bir takım kimselerin biriktiğini görürler.)

Karagöz — Ulan Hacivat, bizim odada bir vak'a çıkmış!

Hacivat — Ne vak'ası?

Karagöz — Ne bileyim ben? Baksana, herkes birikmiş!

Hacivat — Bir hırsızlık filân olmasın!

Karagöz — Olursa olsun! Ote! sahibi ben değilim ya, o düşünsün!

Hacivat — Ya bizim odada olmuşsa?

Karagöz — Bizden ne çalacaklar be? İkimizin birer eski çantası, içinde de hırpanileri var. Sokağa atsan kimse almaz!

Hacivat — Öyle deme, Karagöz, bak yerine bir yenisini koyayım de, ne isterler?

Karagöz — Yenisine elbet isterler ama, bizimkiler kalûbelâdan kalma, para etmez! Yalnız Hacivat, bir gecelik tekkem vardı! Hani, bilirsin! Rahmetli teyzem eliyle işlemişti. Onu çaldılarsa, yanarım!

Hacivat — Ne eder?

Karagöz — Kıymetini bilene çok eder!

Hacivat — Meselâ!

Karagöz — Eh eder, epeyce eder!

Hacivat — Meselâ, ne kadar, bir fiyat söyle!

Karagöz — Ulan, aşırmıya mı niyet ettin yoksa? Neden sıkı fıkı soruyorsun?

Hacivat — Kusura bakma Karagöz, ben onu kullandım!

Karagöz — Benim takkemi sen ne hakla kullanıyorsun? O pis kafana koyduğun şeyi, ben şimdi nasıl başıma giyeyim!

Hacivat — Başıma uymadı ki!

Karagöz — Ne yaptın?

Hacivat — Oda hizmetçisi bulaşık bezi istemişti, ona verdim!

Karagöz — Vay hırsız herif! Ulan bir defa işlemeli takkeden bulaşık bezi nerede görülmüş? Sonra sen ne hakla benim malıma el uzatıyorsun?

Hacivat — Aman Karagözüm, ayrımız gayrimiz var mı?

Karagöz — Var ya! Yetmiş beş kâğıdı benden nasıl sakladın? Ucunu bile göstermedin?

Hacivat — Karagözüm, o benim param değil, çoluk çocuğun nafakası dedim, anlamadın mı?

Karagöz — Öyleyse o da bana rahmetli teyzemin hediyesi! Değerini ödersin!

Hacivat — Değeri ne?

Karagöz — Su içinde yetmiş beş kâğıt eder!

Hacivat — Karagözüm, senin bütün evinin eşyası yetmiş beş kâğıt etmez. Sen kim oluyorsun da kafana yetmiş beş kâğıtlık takke giyeceksin? Kendini Mısır kralı mı zannettin?

Karagöz — Keyif benim değil mi? İstersem iki yüz liralığını giyerim! Şunu bunu bilmem, parasını isterim!

Hacivat — Dâva et öyleyse!

Karagözüm — Ederim, ne var?

Hacivat — İspat edebilir misin?

Karagöz — Yemin teklif ederim!

Hacivat — Ederim!

Karagöz — Ulan, yalan yere yemin de edersin ha! Çarpılacağından korkmaz mısın?

Hacivat — Yalan değil ki!

Karagöz — Beni de mi kandıracaksın?

Hacivat — Karagözüm, sana şaka ettim. Takkeni alıp ne yapayım? Hiç takkeden bulaşık bezi olur mu? Yastığın üstünde duruyor. Güle güle kullan!

Karagöz — Ulan Hacivat. Şu benim dalıma basmasan olmaz mı?

Hacivat — Başka türlü vakit geçmiyor! **(Oda hizmetçisi yanlarına gelir.)**

Hizmetçi — Buyurunuz, odanızı temizledim, yatağınızı yaptım.

Karagöz — Bu kalabalık ne?

Hizmetçi — Sizi ziyarete gelmişler!

Karagöz — Hiç birini tanımıyorum ki!

Hizmetçi — Onlar sizi tanıyorlar!

Karagöz — Nereden tanıyorlar?

Hizmetçi — Sizi Halk Partililerin omuzlarında taşıdıklarını görmüşler!

Karagöz — Taşırlarsa onlara ne!

Hizmetçi — Bunlar Halk Partisinin ocak, bucak başkanları!

Karagöz — Ne? Yine mi onlarla başımız dertte! Kuzum hanım, git onlara söyle, her ikisi de bitkin derecede yorgun ve hastaymış de. Şimdi bir ıhlâmur içip yatacaklar! Başka bir gün buyursunlar, diyor dersin!

Hizmetçi — Hangi gün?

Karagöz — Uzak bir gün olsun da hangi gün olursa olsun!

(Hizmetçi gider. Bekliyenlere Karagözün söylediklerini söyler.)

Bir ocak başkanı — Biz sayın büyüklerimizi rahatsız etmeğe gelmedik. Sadece üstün saygılarımızı sunmaya geldik!

Karagöz — Aman yarabbi, nutuk diliyle konuşuyor Hacivat!

Bir bucak başkanı — Biz küçükler, büyüklerimizden ilham alarak inkılâp yolunda yürümeğe muhtacız!

Karagöz — Eyvah, Karagöz, ellerinden kurtulamıyacağız!

İlçe başkanı — Biz Halk Partililer büyüklerimize candan bağlılığımızı her vesileyle göstermekle iftihar ederiz. Partimizin altı okundan kalbimize saplanmış duran yedincisi, büyüklere bağlılık ve saygıdır. Hiç bir kuvvet bizi

— Ooo, tebrik ederim, sizin sokak ta asfalt olmuş!..

bu bağlılık ve saygıyı göstermekten menedemez.

Karagöz — Ulan Hacivat, iş zora biniyor, galiba!

İl başkanı — Partili arkadaşlarımın sözlerine ben de naçiz bir Partili arkadaşınız olarak şunu ilâve edeyim ki, biz, icabederse seve seve her şeyimizi verebiliriz, her şeyimizden fedakârlık ederiz. Dün yanın demokrasi tarihine bir altın sayfa ekliyecek bir inkılâpçı ruhiyle elimizdeki otuz yıllık iktidarı veririz. Sayın değişmez başkanımızın dördüncü defa değil, kırkıncı defa da olsa, yine milletin en büyüğü olarak herkesten fazla hakkı sayılan Cumhurbaşkanlığımızı da veririz. **(Alkışlarlar. Oda hizmetçileri, garsonlar, (ne oluyor?) diye koridora koşarlar. Metrdötel gelir).**

Metrdötel — Ne oluyor? Nedir bu gürültü?

Ocak başkanı — Hiç bir şey olmuyor sayın vatandaş! Burada sadece Halk Partili vatandaşlar konuşuyor!

Metrdötel — Kim konuşursa konuşsun, bu gürültü ne oluyor?

Bucak başkanı — Gürültü etmiyoruz, sayın büyüklerimizin huzurunda ruhlarımızın asîl duygularını ifade ediyoruz!

Metrdötel — Ben size bu el çırpmayı soruyorum! Bu el çırpma nedir?

İlçe başkanı — El çırpma tâbirini bir Halk Partili olarak bütün kuvvetimle reddederim! Biz kimseye el çırpmayız sayın bay Metrdötel! Anladınız mı, ben kimseye el çırpmayız!

Karagöz — Hacivat, kavga çıkıyor galiba!

İlçe başkanı — Biz ancak ve ancak, yalnız ve yalnız candan bağlı olduğumuz ve ölünceye kadar da her baskıya, her kuvvete rağmen bağlı kalacağımız büyüklerimizi alkışlarız! Tekrar ediyorum: El... çırp... ma... yız! Al... kış... la... rız! **(Tekrar alkışlar!)**

Metrdötel — Rica ederim, gürültü etmeyin, polisi çağırırım. Burası miting meydanı değil. Burası otel! Buraya kimse nutuk dinlemiye gelmiyor, istirahat etmiye geliyor. Burada alkış yasaktır. İstirahat edenlerin rahatını bozmıya hakkınız yok. Son defa söylüyorum! Yoksa polis çağırırım!

İlçe başkanı — Arkadaşlar alkış yok! Kanuna riayet etmek, Halk Partisi umdelerinin sekizincisidir!

Bir ses — Neye yedincisi değil?

İlçe başkanı — Demin arzettim ya. Yedincisi büyüklere bağlılık ve saygı! **(Doğru sesleri.)** Biz kanun devleti kurmak için bu sefer iktidara geleceğiz! Kanuna, nizama aykırılık edemeyiz. Alkış yasak!

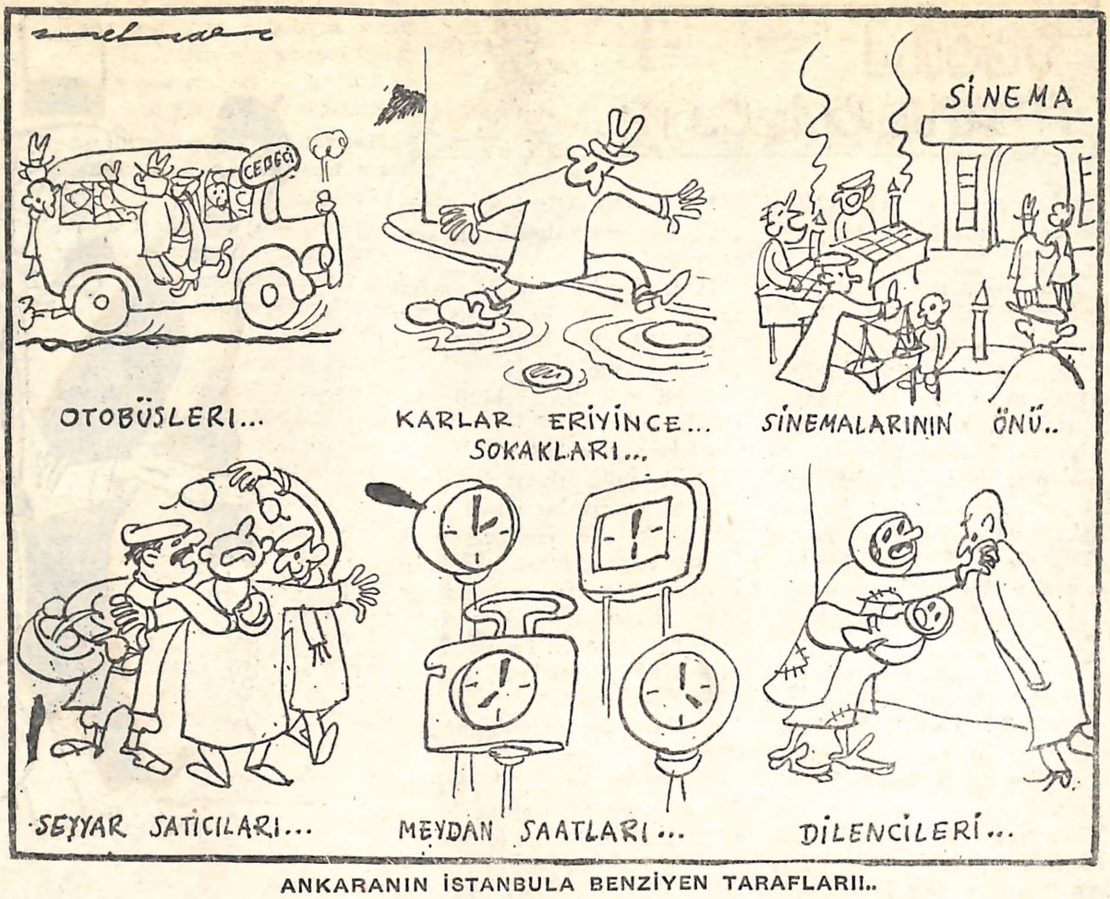

ANKARANIN İSTANBULA BENZİYEN TARAFLARII..

(Doğru, sesleri! Alkış yasak, alkış yasak birbirlerine tekrarlamalar!)

İlçe başkanı — Sayın arkadaşımızdan sözünü bitirmesini rica ederiz!

İl başkanı — Nerede kalmıştım?

Bir yabancı — **(Elindeki notlara bakarak)** Cumhurbaşkanlığımızı da veririz, sonra alkışlar... Orada kaldınız!

İl başkanı — Tamam! Biz icap ederse Halkevlerimizi de veririz. İcabederse, Halk Partisinin mallarını da veririz. Hattâ, Halk Partisi merkezimizi ve sevgili Ulus gazetemizi de veririz. Fakat bir şeyi vermeyiz, bir şeyden fedakârlık edemeyiz: Ona el uzatıldı mı, birer kükremiş aslan kesiliriz. Ona...

Karagöz — Çabuk söyle, hafakanlar bastı!

İl başkanı — İdeallerimizi veremeyiz, prensiplerimizden fedakârlık edemeyiz! **(Bir, iki alkış sesi duyulur gibi olur. Arkasından alkış yasak, alkış yasak, sesleri işitilir.)**

Karagöz — Şey... Sormak ayıp olmasın ama, bu lâfları kime söylüyorsunuz?

İl başkanı — Sizlere!

Karagöz — Biz kimiz!

Hep birden — Büyüklerimizsiniz?

Karagöz — Nenin büyükleri!

Hep birden — Partimizin büyükleri!

Karagöz — Yok, Partinizin yüğü filân değiliz!

Hep birden — Ne demek?

şımızda taşıdığımız büyüklerimizsiniz!

Karagöz — Yanlış yahu! Biz Halk Partisinden değiliz!

Hep birden — Nasıl olur?

Karagöz — Basbayağı olur! Hattâ Partinize de girmeğe niyetimiz yok! Allah size mübarek etsin! Ne Nihat Erim'inizin yüzünü görmek isteriz, ne Kasım Gülek'inizin!

Hep birden — Vay, vay, neler söylüyor!

Hacivat — **(Yavaşça)** Karagözüm, ne olur, ne olmaz; yavaş git!

Karagöz — Dur, ulan, canım burnumdan geldi! **(Kalabalığa)** ne o Cevat Dursunoğlu'nuzun yüzünü görmek isteriz, ne de büyük efendinizin!

Hep birden — Vay küstah, kimlere dil uzatıyor! **Yumruklarını sıkarak merdivenden tabur halinde inerler.)**

2 Mayısta gösteririz!

Hacivat — Ne yaptın Karagöz?

Karagöz — Ulan, ne yapacağım, başımızı dertten kurtardım. Artık illâllah be!

— 45 inci Faslın sonu —

AKBABACI

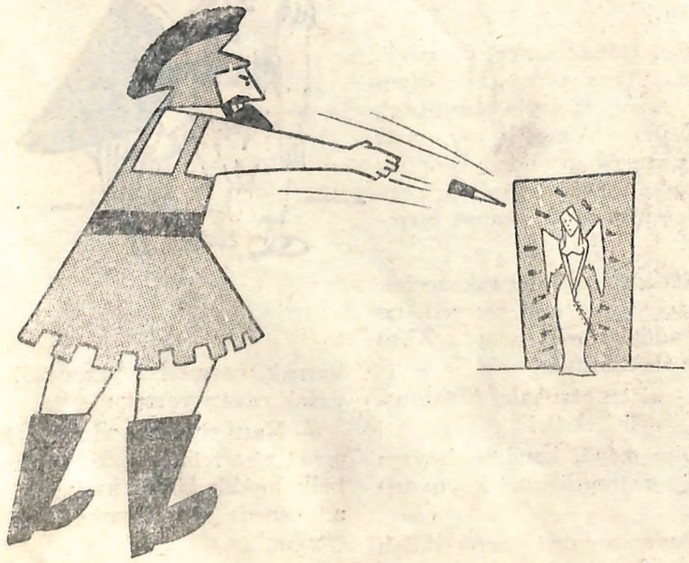

YAZISIZ!..

SEÇİM Hastalıklarım..

Tıpkı mevsim hastalıkları gibi seçim hastalıkları da vardır.

Kışın, bakarsınız gök masmavi, güneş bakır mangal gibi... Öooh, dersiniz, yaz!.. Sırtınızda hafif bir pardesüyle çıktınız mı, yarım saat sonra: Hapşuu!.. Eve, gizli bir ateşle titriyerek dönersiniz!

Baharın sinsi serinliği, güzün yeşil kanatlı, mor karınlı sinekler uçuşan boğucu havası da böyledir: Yalnız mide bozan çeşitli sülfamitler yutarak, yatakta, sayılı günleri beklersiniz.

Bereket versin, seçim, senenin dört mevsimi gibi, yılda 4 kere değil, 4 yılda bir kere geliyor. Yoksa, ne aday sağlığı, ne seçmen siniri buna dayanmazdı.

Eskiden seçim salgını bu kadar yaygın değildi: Adı, Çankaya sınırları içinde duyulmuş üç, dört yüz insan, âdeta kaydı-hayat şartiyle, seçimden seçime listede yerini alırdı. Kendinizi kırk bin kişiye değil, bir kişiye beğendirecektiniz ancak...

Yoook, bir kişiye dedim ama, onu da kolay bir iş sanmamalı...

Hani, zamanın valisi, astığı astık, kestiği kestikmiş. Bir türlü mektupçu bulup göndere mez olmuşlar.

Gözü pek, imanı bütün bir müslüman:

— Ben giderim!

Deyip yola çıkmış... Az gitmiş, uz gitmiş, bir sabah vakti, gün ışırken bir de şehre girmiş ki, beyazlar giymiş, aksakallı, kehribar yüzlü bir ihtiyar, idam sehpasında sallanıyor!

— Bre aman... Kim bu?

— Kadı, demişler...

— Suçu nedir?

— Vali paşanın rüyasına girmiş!

Mektupçu bey, yol yorgunluğuna bakmadan altındaki katırı, hemen yüzgeri çevirmiş:

— Yoook, demiş, ben herifi idare ederim ama, rüyasını edemem!

Onun gibi, bir kişi dedim ama, rüyasını değilse de, vehimlerini bile idareye mecburdunuz!

Olmuş bir vak'adır: Eski tek parti devri mebuslarından biri, yeni seçim listesinde kendi adını göremeyince hayretle dert yanmağa başlamış:

— Bunca yıl geçti, bir kerecik olsun söz alıp kürsüye çıkmadım... Bir kerecik olsun komisyonda ağız açmadım... Bir kerecik olsun siyasete karışmadım... Niçin beni listeden attılar acaba?..

Makbul insan buydu o zamanlar...

Peki, ya şimdi? Şimda tam aksine, elde âsa, ayakta çarık, masal dervişleri gibi, kasaba kasaba, köy köy, meydan meydan dolaşacak, konuşacak, atacak, tutacak ve... ve yutacaksın!

İşte, 1954 seçimleri de geldi, çattı... Tansiyonlar, ben diyeyim yirmi, siz deyin yirmi beş!. Nabızlar, yüz otuz mu, yüz kırk mı, Allah bilir... Göğüslerin içinde sanki sevdalı bir pervane durmadan kanat çırpıyor!

Artık ne seçimler eski seçim, ne seçmenler eski seçmen, ne de adaylar eski aday!.. Köşe başı daktilosu:

— Bizim arzuhalci Mahmuttan neyim eksik?

Diye kendi kendine fetvayı verip namzetliğini koyuveriyor.

Ondan sonrası artık Allah köylü dayıya şirin göstersin!

Vaktiyle anlatmışlardı:

C. H. P. adaylarından biri, 1950 kıyametinde nasılsa seçilip evine dönünce, karısı hayretle sormuş:

— Kuzum efendi, merak oldu bana, şu sizin parti her yerde kaybetti. Sen nasıl kazandın?..

Adamcağız, gözleri yorgunluktan süzgün, saçı sakalına karışık, başını iki yana sallayarak cevap vermiş:

— Nasıl mı kazandım?.. Şu yirmi gün içinde öptüğüm sakallı bıyıklı köylü kadar, yirmi senede seni öpmedim karıcığım!..

ÇİMDİK

— Bütün hayatı boyunca hazırlıklı adamdı vesselâm...
— Eveeet... Ölümü bile kömür çarpmasından olmuş!..

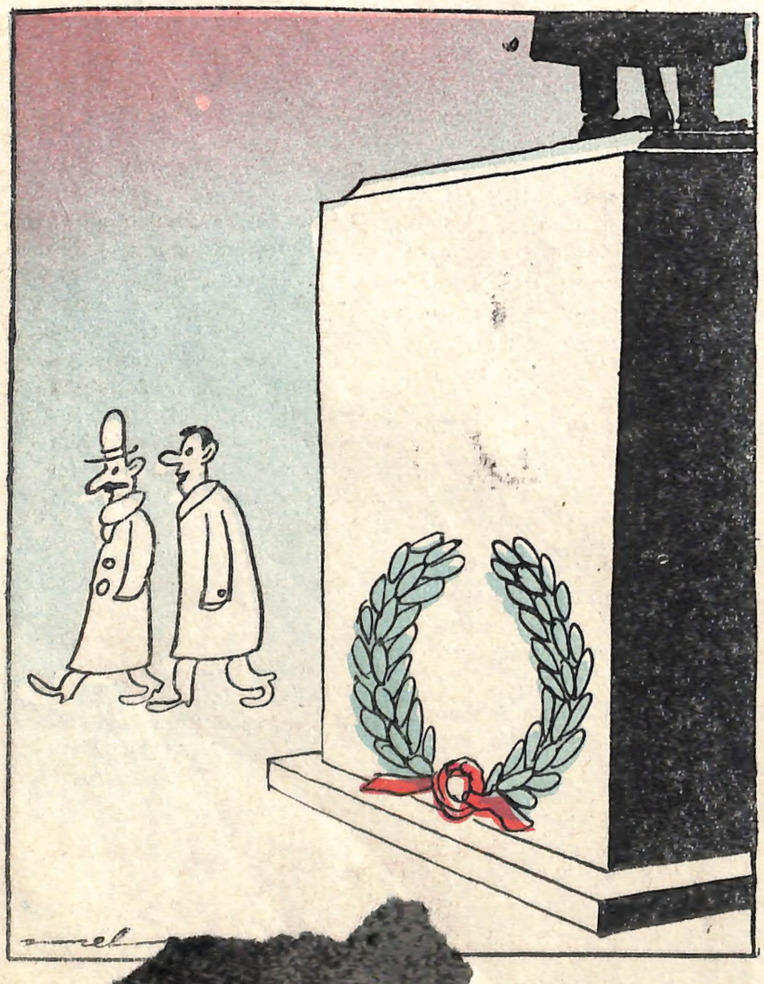

— ...riyetçi Millet Partisi) imiş...

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

— Alo, alo...

Burası «bitaraf» dalga üzerinden, elli kuruş mukabilinde parazitsiz yayın yapan «Akbaba» radyosu. Muhterem dinleyiciler, şimdi bugünkü haberler bültenini okuyoruz:

BAL FİATLARI

★ Ankara (Hususi) Başvekilimiz Adnan Menderes'in bir haftadanberi ağzından ballar akmağa başlaması, nihayet bal fiatları üzerine tesir etmiş ve piyasada hissolunur bir ucuzluk başlamıştır.

Bu hususta fikrini sorduğumuz Kasım Küfrevî:

Arı biziz, bal bizdedir,
Dilbar gibi dal bizdedir,
İstikbalin Başvekili
Vassaf gibi mal bizdedir!

Dedi ve okuduğu bu kıtanın pek yakında bestelenerek, sabah, akşam, Ankara, İstanbul, İzmir radyolarında söyleneceğini müjdeledi.

ZAFER'İN KÂĞIDI

★ Ankara... Sayın dinleyiciler, Akbaba radyosu neşriyatına devam ediyor:

Şimdi haber aldığımıza göre, İş letmeler Bakanı Sıtkı Yırcalı, İzmit Sellüloz fabrikasına gönderdiği gizli bir emirde, gazete kâğıdı imalâtının hemen durdurularak yerine kâğıt helvası imaline başlanmasını bildirmiştir.

Partiler arası münasebetin daha tatlı ve yumuşak olması için,

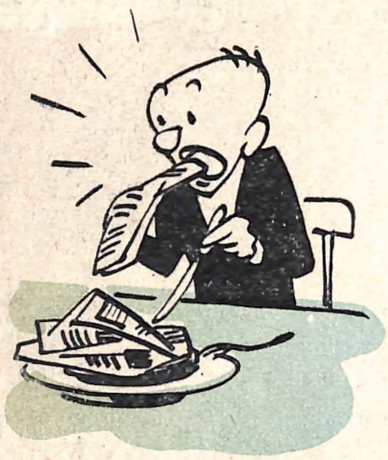

iktidarın fikirlerini yayan Zafer gazetesi, bundan sonra kâğıt helvasına basılacaktır.

Bu haberi yorumlayan yarınki Yeni Ulus'ta Nihat Erim şöyle yazmaktadır.

«İktidar gazetesinin kâğıt yerine kâğıt helvası kullanmasının tek sebebi seçim propagandalarını okuyuculara daha kolay yutturmak içindir!»

FARE SÜTÜ

★ Ankara (Anadolu Ajansı): Kolimbiya Üniversitesi Tıp Fakültesi tarafından, ekseriya kadınlarda bulunan «göğüs kanseri» nin tedavisinde fare sütü'nün kullanıldığı açıklanır - açıklanmaz, C.H.P. genel sekreteri derhal faaliyete geçerek bir basın toplantısı yapmıştır.

Kasım Gülek, sekiz poz profil resmi çektirdikten sonra, litresi onbin dolara satılan fare sütü meselesine temasla, C.H.P. iktidara gelir-gelmez yurdu farelerden geçilmez hale getireceğini ve vatandaşlara terkos suyu yerine fare sütü içireceğini müjdeliyerek sözlerine son vermiştir.

YENİ MAKAMLAR

★ İstanbul (Anka Ajansı): — İlkokullarda hizmet eden hademelerin aylıkları (70) liradan (100) liraya çıkartılmak suretile, çoğu evli ve üç çocuk sahibi olan bu vatandaşların şimdilik biraz daha geç vefat ederek sürünmeleri sağlanmıştır!

C.H.P. İstanbul İl Başkanı İlhami Sancar ise, kendisiyle görüşen muhasibimize, bu maaş artırı

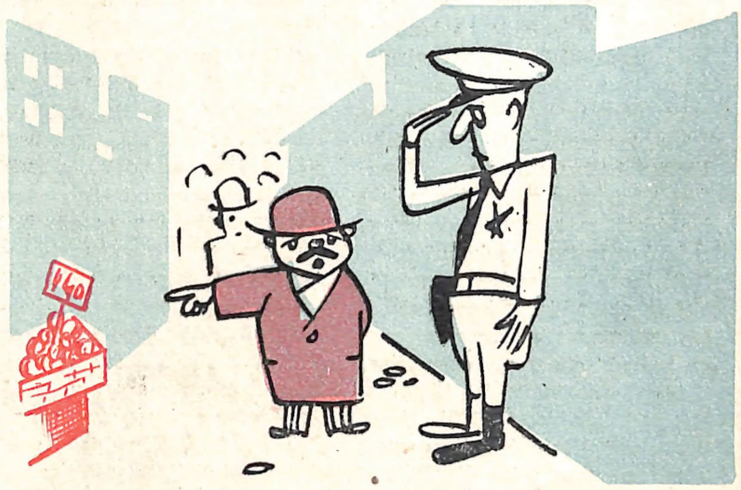

lışının, seçimlerin yaklaşmakta olmasından ileri geldiğini, önümüzdeki devre kazanamıyacak Milletvekillerine, böylece hiç olmazsa (100) er liralık «makam» lar hazırlandığını söylemiştir.

KISA ŞEHİR HABERLERİ

★ — İstanbul Vali ve Belediye Reisi Ord. Prof. Fahreddin Kerim Gökay bu sabah yataklarından pûr neş'e kalkmışlardır.

★ — İstanbul Vali ve Belediye Reisi Ord. Prof., kahvaltılarını müteakıp, otomobilin hazır olmasını emretmişlerdir.

★ — İstanbul Vali ve Belediye Reisi Ord. Prof Gökay, emirlerin de bulunan kıymetli komser İbrahim beyin hatırını sorup otomobillerine binmişlerdir.

★ — İstanbul Vali ve Belediye Reisi Ord. Prof. Fahreddin Kerim Gökay vilâyeti teşrik ederek, makam-ı âlilerine oturmuşlar ve bir yorgunluk kahvesi emreylemişlerdir.

★ — Sayın İstanbul Vali ve Belediye Reisi Ord. Prof. Fahreddin Kerim Gökay, öğleye kadar köş dinlemiş ve saat tam on iki de odacının ziline basmıştır.

Muhterem dinleyiciler, kısa şe-hir haberlerimizin okunması sona erdi!.

Kısa şehir haberlerini okuyan spiker arkadaşımız yarım saat önce Bakırköy Akıl hastahanesine kaldırılmıştır!

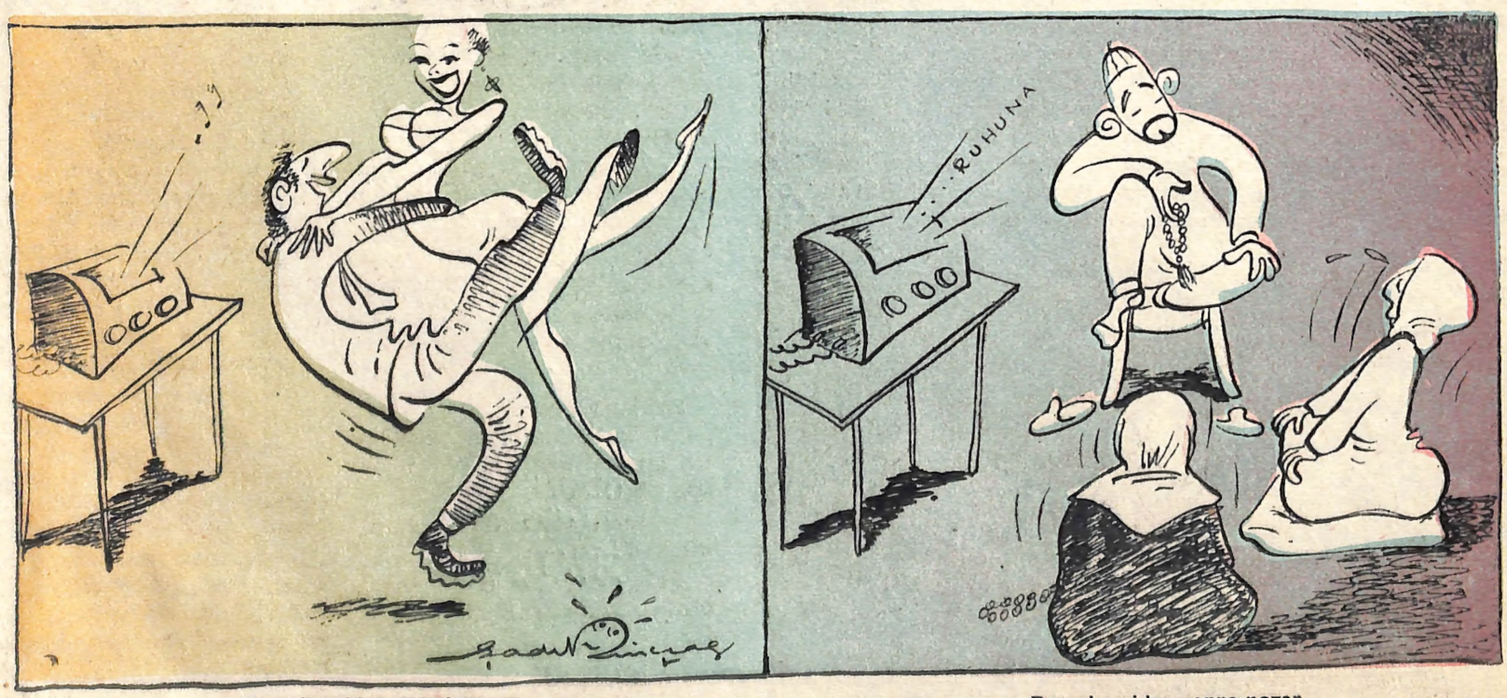

Demokrasiden evvel pazar...

Demokrasiden sonra pazar...

KÜÇÜK HİKÂYE

Durgun Kız

SERMED Nami, uzun uzadıya düşünüp taşındıktan sonra Perihan'la evlenmeğe karar verdi. Bunu, sessiz sadasız da halletti. Zaten ötedenberi sessiz ve sakin bir adamdı. Gürüldü, patırtıdan, kalabalıktan hoşlanmazdı. Evlenmesi de sessiz sadasız oldu. Hattâ, memlekette ki ailesi, dahi, neden sonra öğrendiler meseleyi.

Perihan inadına canlı, civelek, oynak, fıkır fıkır bir tazeydi. Sermet Nami'yi, onunla evlenirken uzun uzun düşünmeğe sevkeden nokta da bu olmuştu ya zaten: acaba, diyordu kendi kendine, Perihan, benim durgun, sakin tabiatımdan hoşlanacak mı... Şimdi, kendi huyunun zıddı olduğu için, belki hoşlanıyor ama, bakalım ya rın bıkıp usanmıyacak mı?

Perihan, kocasından usanmadı. Yahut, akıllı bir kadın olduğu için usanmamış görünmesini adamı bedbaht etmemek için vaziyeti idare etmesini bildi. Şimdilik, birşeyler bekliyor gibiydi. Meselâ, Sermet Nami, komisyonculuk la oraya buraya giderdi. Perihan bir kere bile, o yokken, onun istemediği yerlere gitmedi, onunla beraber çıkabileceği yerlerin semtine uğramadı. Yalnız kadın ahbaplariyle görüştü. E, bunlar, genç, kanı kaynıyan bir kadın için az fedakârlık mıydı? Sermet, bunu gayet iki takdir ettiği için, gözü arkada kalmadan yola çıkardı, gitmek icabettiği zaman...

Netekim, yine gitmek icabetti. Bir gün Sermet, Perihan'a:

— Karıcığım, dedi, ben yarın Antalyaya gidiyorum. Oradan Niğde'ye, oradan da Ankaraya geçeceğim. Seni yalnız bırakmak hoşuma gitmez ama, iş işte, ne ya parsın? Sana haber vermiş miydim? Bu ay kardeşim Ankaradan gelecek. Şayet benden önce gelirse, sen de oyalanmış olursun...

Perihan memnun oldu. Ne de olsa, evin içinde insan sesiydi demek. Sermet yola çıktı. Ertesi gün, Eskişehirden, Perihan'a telefon etti. Bu da, kadının hoşuna giden şeylerdendi. Öyle ya, kocası tarafından bile olsa, aranmak, hatırlanmak hangi kadının hoşuna gitmez? Derken, Antalya dam galı bir de kart aldı. Ondan sonra da yine Antalyadan atılmış bir mektup Sermet bu mektubunda, tren yolculuğunun iyi geçtiğini anlatıyor, trende, Perihan'ın bir mektep arkadaşına tesadüf ettiğini, Müjgân adındaki bu kadının biri iki yaşında, öbürü memede iki oğlu olduğunu, kocasının da gayet uysal bir adam olduğunu anlatıyordu. Perihan, mektubu okurken çocukluk senelerini hatırladı. Biraz da Sermedi kıskanır gibi oldu. Şayet ona güvenmese, daha açıkçası durgun ve miskin sayılacağına inanmasa, epey üzülürdü. Çünkü, mektep sıralarındayken Müjgân, değil sade sınıfın, mektebin bile en güzel kızıydı. E, onun kocası uysal olmıyacaktı da Sermet mi uysal olacaktı?

Bir müddet daha bekliyerek geçti. Müjgân'ın kocası Niğde'de memurmuş. Memur değil de müteahhit gibi birşey, ama vazife icabı şimdilik oraya bağlı imişler. Perihan bunları tabiî hep Sermedin mektubundan öğrenmişti. Kocası, ne kadar da meşgul olmuştu güzel Müjgânla...

İşin tuhafı, ondan sonra da, kocasından ses sada kesilmişti. Günler geçti. Perihan, ezbere sayıyordu artık: Niğde'de şu kadar gün kalsa... Ankarada bu kadar oyalansa... Filân gün dönmesi lâzım.

Galiba, hasret, genç kadını has saslaştırmış, hesabını da kuvvetlendirmişti. Böyle uzunca seyahatlerden sonra, kocasında ve eski uyuşukluk biraz dağıldığı için, Perihan daha memnun olurdu. Nihayet tam onun gelmesi icabeden akşam, geç vakit, kapı çalındı. Perihan mutfaktaydı. Hiz metçi birkaç gündenberi gribe ya kalanmış, gelmiyordu. O da prostelâyı önüne takmış, iş görüyordu. Yüreği hop etti. «Yine anahtarı unutmuştur giderken» diye gülümsiyerek, olduğu gibi kapıya koştu. Açtı ve...

— Hoş geldin kocacığım, ama neden o kadar zamandır mektup yazmadın? diye kolundan çekerek hemen, orada, kapı arkasında boynuna sarıldı. Zaten hep öyle yapardı. Yalnız bu sefer, Sermedin gözleri mutaddan ziyade mahmurlaşmış, karısına mukabelesi daha ateşli, Perihan'ın beklemediği kadar ateşli olmuştu. Neşeyle:

— Bu sefer seyahat sana yaramış, dedi, bilirim, sabredemezsin, haydi yukarı çıkalım...

Bir saat kadar sonra bu sefer telefon çalmıştı. Perihan, tam da aşağı iniyordu, koştu «Acaba hangi münasebetsiz bu saatte rahatsız ediyor» diye söylenerek açtı:

— Alo?...

— Perihan? Ben'im şekerim. Ben, Sermet... İzmit'ten telefon ediyorum. Affedersin, sana daha önce yazamadım. Yalnız Ankaradan bir kart attıydım. Almışındır herhalde. Kartta sana kardeşimin bugün geleceğini bildiriyordum. Geldi mi? Tanıyabildin mi bâri? Şaşırasın diye söylemedimdi önceden sana. Bana pek benzer çünkü, ikiziz... Alo? Alo?

Perihan, kocasına cevap veremedi, çünkü, oracığa yığılmış, kendinden geçmişti.

Hikâyeci

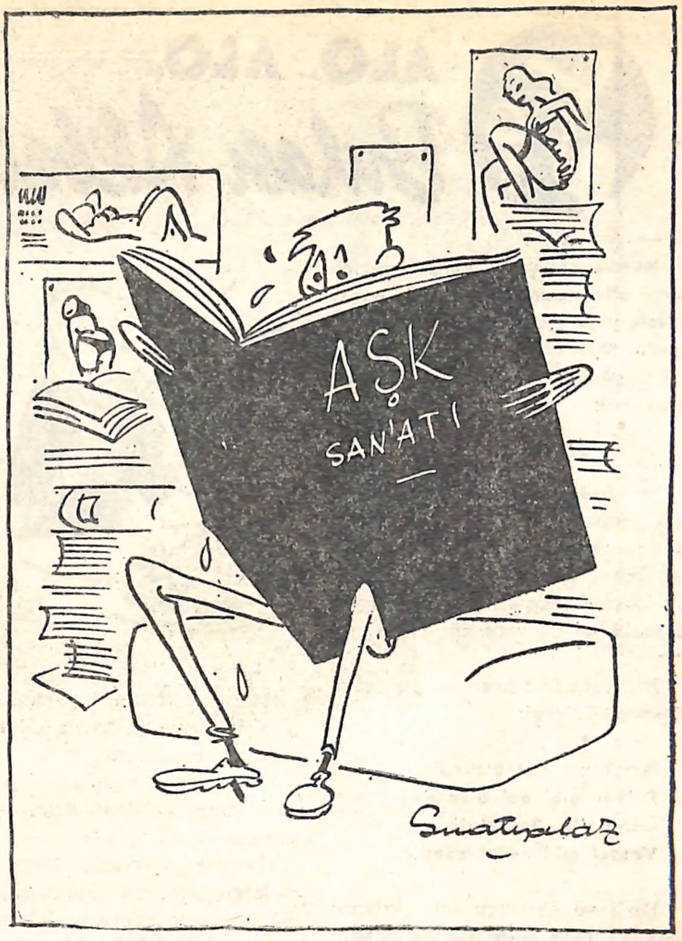

SAN'AT AŞKI!..

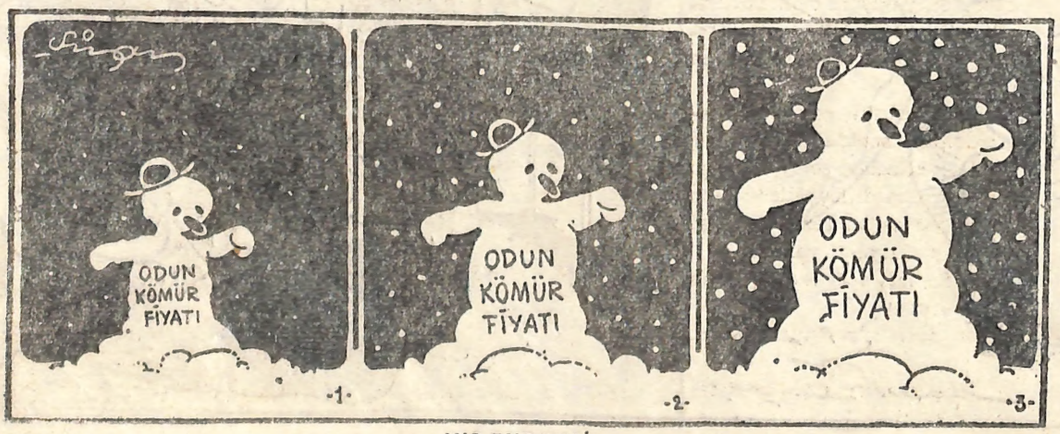

KIŞ ENDEKSİ!..

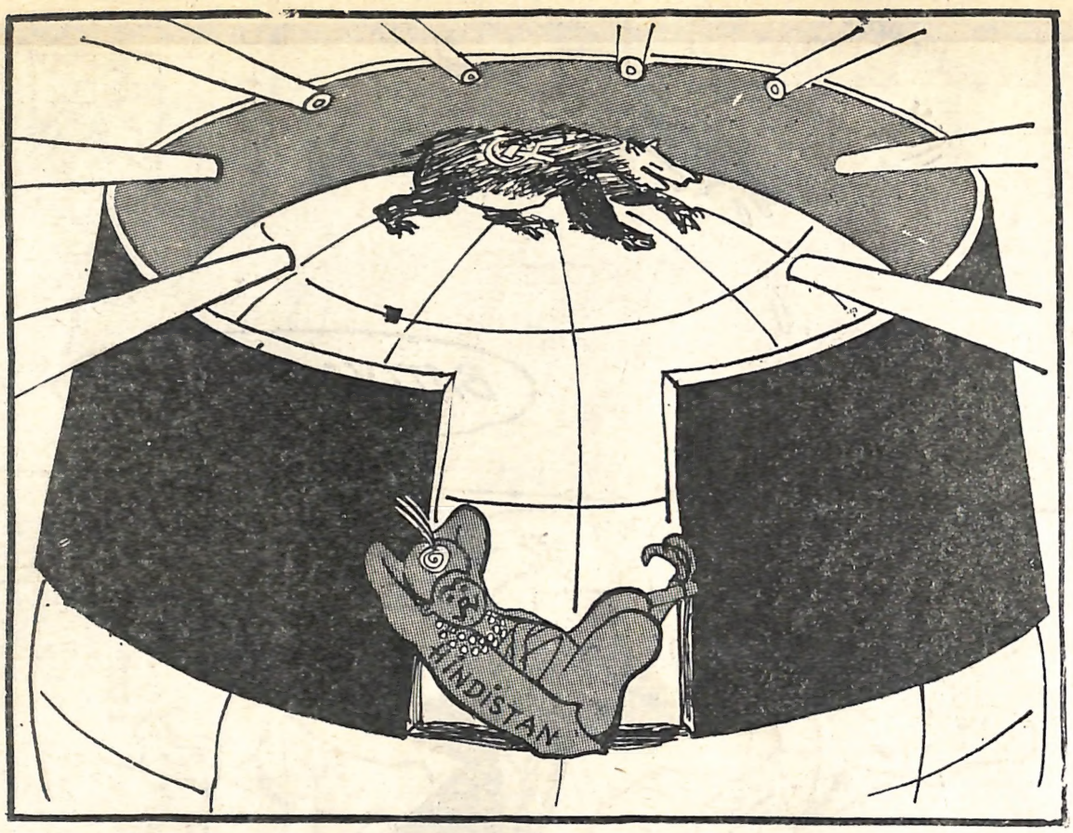

GEDİK!..

HAYAT MEMAT MESELESİ

Nihal Yeğinobalı, kitapçı Arif Bolat'a geldi:

— Harikulâde bir polis romanı tercüme ettim ama Arif bey, dedi, daha ilk üç formada sekiz kişi ölüyor... Fazla mı acaba?

Arif Bolat, ellerini uğuşturdu:

— Ne münasebet efendim, dedi fazla olur mu hiç? Bir roman da ne kadar insan ölürse roman o kadar hayat bulur!..

○

NE BİLSİN?

Arkadaşlarından biri, herkesin yanında, sözde şaka etmek için, genç avukat Semiha Kurtkaya'ya sordu:

— Kuzum, doğru söyle, kaç yaşındasın şimdi?

Semiha Kurtkaya, güzel gözlerini hayretle iri iri açtı:

— Ne bileyim kardeş? dedi, akılda kalıyor mu ki, yaşım her sene değişiyor!..

○

FIKRALAR

DOĞRUSU

İri yarıydı. Gırtlağına sarıldığı delikanlı da inadına ufak tefek. Binaenaleyh, adamın sorduklarına ister istemez doğru cevap verecekti. Verdi de... Fakat, hiddetli adam, soruyordu:

— Doğru söyle... Karanlıkta sıkıştırdığın, kızımdı, değil mi? Söyle, yoksa gebertirim seni çapkın...

«Çapkın», kekledi:

— Vallahi kızınız değildi... Karımızdı!..

○

SÜRAT

Doğan Nadi, Cumhurbaşkanımıza katılan gazetecilerdendir. New-York'ta İstanbulu bilen bir Amerikalı dostuna övünüyordu:

— Bizde sigorta işleri şimdi dehşetli hızlandı. Sen öl, üç gün sonra karına hayat sigortanı ödesinler...

Amerikalı dudak büktü:

— O da sürat mi? dedi, bizim şirket, yetmişbeşinci kattadır. Geçen gün 103 üncü katta çalışan memurlardan biri intihar etti kendini pencereden atarak. Herif sigorta katından geçerken dul kalacak karısının adına doldurulmuş çeki cebine tıkıverdiler...

BASİT

Dörtler konferansından bahsediliyordu. Biri:

— Şu Rusya'nın nasıl memleket olduğuna akıl erdirmek sahiden imkânsız! dedi. Ötedenberi Moskof düşmanlığiyle tanınmış muharrir Esat Mahmut Karakurt:

— Ben gittim, gördüm; diye cevap verdi, size iki kelimeyle anlatıvereyim: yasak olmıyan herşeyin mecburi olduğu memlekettir!

○

YEDİSİNDE VE YETMİŞİNDE

Tanınmış yakışıklı delikanlılarımızdan Esat Mahmut'u çekiştiriyorlardı. Bu yakın arkadaşlardan biri:

— Şimdi ellisini geçti ama, dedi ben onun çocukluğunu bilirim. Duvarlara «Neclâyı seviyorum» diye yazılar yazardı mahallede... On sekizine varmadan semtin kızlarına aşk mektupları yolladı...

— Müthişmiş doğrusu. Şimdi ne yapıyor acaba?

Yakın dost, sinsi sinsi gülümsedi:

— Yine yazıyor ama, bu sefer sade banka çeki doldurup gönderiyor!..

YÜZDEBİR FAİZ SENETSİZ PARA

Yasefaçi geçen yaz, Adada idi. Bir aralık, denizde canavarların zuhuru şayi olduğundan kimseler denize girmez olmuştu. Halbuki Yasefaçi, fıtrî tabansızlığına rağmen, her sabah ve her akşam, hem de açıkta banyo etmekten hâli kalmıyordu. Birisi bu cesaretin sebebini anlamak istedi. Yasefaçi gülerek dedi ki:

— Ben çaresini buldum. Denize yirerken, arkama: «yüzde bir faiz ilân senedsiz para veriyorum!» diye bir yafta yapıştırıyorum.

— E, sonra ne oluyor?

— Ne olacak?.. Boyle yalani baliklar bilâm yutmaz be!..

ROBOT ADAM!..

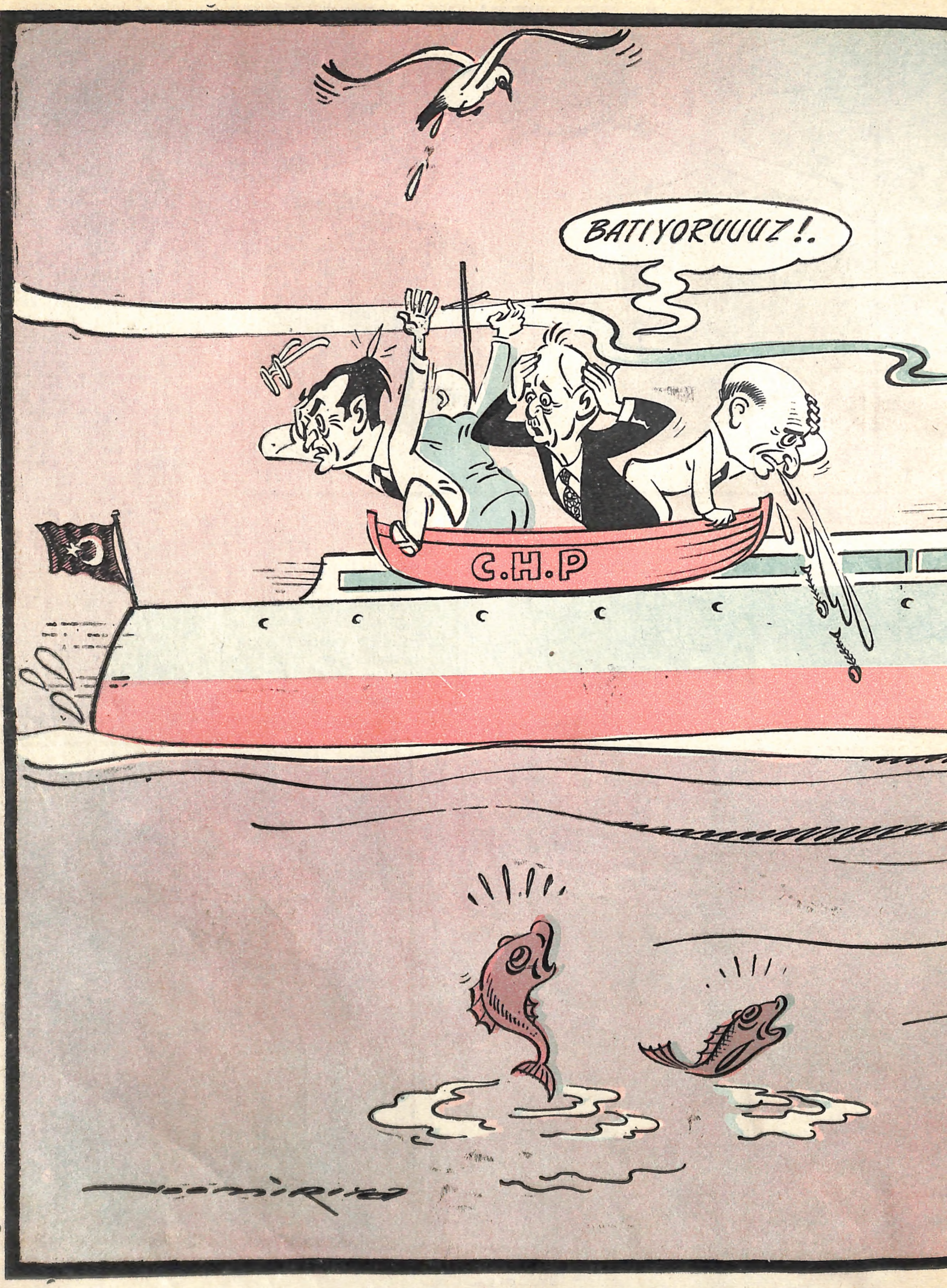
BATIYORUUUZ!.
C.H.P

enizinde!

Meyhaneye Dair...

Yazan: Oktay VEREL

«Her şeye rağmen!..»

İçmek!..

Doyuncaya kadar içmek.. Çatlayıncaya kadar içmek.. Unutuncaya, dünyayı ve ahreti unutuncaya kadar içmek..

Kısadan gidersek «mastor» oluncaya dek kafa tütsülemek istersiniz! Bu odunsuz-kömürsüz, bu sefaleti bol, bu patlak lâğım borulu, bu sırf çamurla sıvanmış koca şehirde, dolu bir kadehten gayrı ne var ki sevilecek?!

Gençseniz, pek o kadar zevk almazsınız bu demlenmeden. Yaşınız orta ise, hele vaktinden evvel de geçirmişseniz halka'yı parmağınıza, işiniz tamamdır! Eksériya sıkıntıdan çekersiniz. Meyhane kapı komşunuz olmuştur. «Dırdır» ın yok edildiği yer diye bilmişinizdir orasını..

Ya el-etek çekmeğe başlamışsınız dünyadan? Ya kırışıklar artmış, düşünceli bir hâl almışsa çehreniz? O zaman dünya nimetlerinden tek bu kalmıştır elinizde. Karınızdan dayak yemek, komşu

nuzdan nasihat dinlemek pahasına da olsa, nakti kerahet geldi mi, ayaklarınız sizi oraya, o sevdiğiniz, hâyâle daha, hayatınızı bir başkası gibi yaşadığınız meyhaneye götürecektir çaresiz.

Bütün bu sayılanlardan hangisiyseniz, Barba Stelyo'nun balıkçı meyhânesine vardığınızda, karşınıza asırlık bir ağaç dikilecekti.

Çınar ağacıdır bu. Bilirsiniz, Stelyo kurak günlerde şarapla sular onu! İşte çınar'ın size yakınlığı buradan gelir.

Pööööh! Bu ne koku be? Bu ne duman? İnsan yarım saniye dursa ölür burada! Yok canım, geldiniz bir kere.. Alkol kokusu damarlarınızı kavurmağa, sol dipteki boş mermer masa çekmeğe başladı bile sizi. Çi faide, oldu bir kere. Oturup, kader çizginiz üzerinde yürüyeceksiniz!

Ne büyük, ne kırmızı, ne şişman burnu vardır şu Barba Stelyo'nun! Kendisi zayıftır, çirozdur aksine. Simsiyah perçemi hep alnını örter böyle. Aslında roman tik enayilerin şahıdır ama, tezgâh gerisindeyken suratını astığını kimse görmemiştir.

Ne efendi karısı vardı! Küflenmiş şarap fıçısını andırırdı ama, iyi insandı. Gönül almasını bilir, kimi efkârlı görse yanına sokulup lât atardı. Sonunda sizlere ömür. Yerine kızı bakıyor. Böyle kız dostlara karı olmalı! İşte karının böylesi insana metres aratmaz.. Yoksa!.

Barba Stelyo, ellerini önlüğüne kurulayıp: «— Oriste pasara!» diye dikilir karşınıza. Malûm, rakı içeceksiniz. Suyun dumanlandırdığı bu meret içkide, bilmediğiniz bir şey vardır. Hele o anason kokusu yok mu? İşte hoşafın yağını kesen nesne.. Bu koku burnunuzu, ciğerinizi değil, ruhunuzu büyüler sanki.

Ismarlarsınız. Gelir. Stelyo'nun elleri kıllıdır, kırışıktır. Sevmezsiniz. Ama Angeliya mezeleri diz meğe koyuldu mu, cin çarpmışa dönersiniz! İltifat lâfı arar bulamazsınız. «Fasulye olayım beni taşı; su olayım iç beni!» kabilinden fısıldamak istersiniz.. Geçmiş ola, o vefasız gitmiştir bile başka müşteriye.

İlk kadıh ne ki?

Maamafih bu akşam iki tekten fazla atmamağa kararlısınız!.

O ne o? Dördüncüye mi el atıyorsunuz? Hani yan kararlı olusunuz? Neyse, bu gecelik gene böyle olsun, yarına ölçülü gidersiniz!

Karşı masada bir âdam oturmaktadır. Uzun kafalı, içken, yani Bekri olduğu kadeh kavrayışın da yaşamaktadır. Sırıtır. Yok a canım, tanımıyorsunuz ki bu herifi.

Aydın kişilere has bir samimiyeti vardır keratanın. Usulca ona tutulursunuz. İade edersiniz selâmını. Gözleri bilye misali ordan oraya kaymaktadır. Dayanamaz, kalkar masanıza gelir:

«— Arif.. hık.. Arif Sakir bendeniz!.. Oturmama lûtuf buvurur musunuz efem? Hık.. zatıâlinizi rasız etmek is.. hık.. istemem.. fakat.. fakat malûmunuz olduğu veçhile efem.. oturmama müsaade ettiğiniz, hık, ettiğiniz taktirde..»

Sandalyeyi gösterirsiniz.

Yandan bir el uzanıp ensenize tokatı yapıştırdığı gibi makaraları koyuverir:

«— Ulan Keşanlı!.. Ulan Kemâl!.. Nassın canımın içi?»

«Yok!» dersiniz, «yanlışsın!» dersiniz, «ben Kemâl diilim!» dersiniz. Kızar. Basar küfürü. «Kırk yılın Kemâl'ini de mi tanımıcaz artık?!» diye çare yok, Kemâl olursunuz! İri yarıdır herif. Sıksa suyunuzu çıkarır! Hem Kemâl olmakta fena mı sanki? Durup dururken yeni bir adam olacaksınız!

«— Neydi o günler be Kemâl? Dağ başına kız kaçırıp, gaz teneke leriyle rakıları devirirdik! Ha? Neydi o günler?»

Vay canına, siz Kemâl olunca ne yaman hâtıralara sahip oluyor sunuz gördünüz ya! Öyle, insan yalnız parti değil, hüviyet te değiştirmeli, ruh'ta değiştirmeli azıcık!

Derken efendim, zom olan biri, Ahmet Rasim merhumun:

«— Bilmem ki sefa neş'e bu ömrün neresinde,
Şâd olsa gönül bari biraz son nefesinde..»

şarkısını okur !

Beri yanda bir diğeri moda tür küyü fırlatır:

«— Arabası dört teeeker, imanım Arabası dört teeeker!
Beyoğluna kum ceeeker civanım Beyoğ'una kum ceeeker!»

Karşınızdaki siyasete dökmüştür işi. Arada bir filmi kopartıp başka dola geçer. Sonra gene ilk kohuya döner. Doğrulup «haklısınız efem.. Çok doğru mütalâa ettiniz!» deyip alnınızdan öper. «Kulunuz olayım!» der, der de der..

Bu arada bir başkası çıka gelir. Ters-ters bakar yüzünüze. Sanki kanlı bıçaklısınızdır teresle! İçerlersiniz. O da farkeder hırslandığınız. «— Dışarıda görüşürüz!» tehdidini savurup dümen kırar.

Tanımıyorsunuz ki; ne görüşeceksiniz? «Adaaam sen de!» deyip es geçersiniz.

Sonunda meyhâne kapanır. Dışarıda ayaz vardır. Dışarıda, gökte yıldızlar vardır. Bu yıldızlar size çok yakındır. Uzansanız tutacakmışsınız zannedersiniz.

Bir de bakarsınız ki yalnız kalmışsınız. Yürürsünüz. Gençseniz çaldığınız kapıyı yavuklunuzun babası açar. Pijamalı ve uykuludur. Tokatı atıp kapıyı suratınıza kapatır! Gene yürürsünüz..

Yok, şayet orta yaşlı, vaktinden önce evlenmişler deseniz, tokmağına veya ziline el attığınız kapı, «dünya ahret kardeşim!» diye sevdiğiniz ve hâlen seferde olan kaptan Ali'nin evine aittir! Karısı açar ve içeri dalarsınız. Yürürsünüz.. Ama merdivenleri çıkmak için!

Eh, nâparsınız kader! Siz anlasılan sonuncu'lardansınız. İnsan ömrü bir fasit daireden baska ne ki?! Tuttuğunuz kapı kiracısı bulunduğunuz evindir. Ve size çocuğunuz tarafından ardına kadar açılacaktır..

Zira karınız, günün bütün yorgunluklarile size beddua ederek, ağrılı derin uykusuna varmıştır.

Oktay VEREL

Eski Türk Mizahından

Bıraktığı Hediye

BANA Teşrinlerin kapanık yağmurlu günleri kadar dünyada kasvet veren hiç bir şey yoktur. Hele öğle ile ikindi arası okadar tahammülfersadır ki, insan, köşe minderine kurulup fosur fosur sigara içerken bile bunalır, kâbus içinde kalır. Böyle günlerde daima kendime çok yakın bir can yoldaşı ararım ve isterim ki, onunla kafa kafaya verip güneş çıkıncıya kadar bir ashab-ı kehf hayatı yaşıyalım!..

İki, üç sene evvel galiba Teşrini evvelde idi, böyle bir günde, öğleden sonra evde yalnız oturuyor, can sıkıntısından, kaleme gelmez, hesaba, kitaba uymaz bir takım münasebetsiz, delice şeyler düşünerek kendi kendimi yiyordum. Bir aralık aklıma evlenmek geldi. Ve sonra bunu evliliğin muhtelif safhatı takip etti. Zihnimde, çeşit, çeşit kadın şekilledi ve hepsinin ayrı ayrı zevk ve lezzetleri tecessüme başladı. İşte şimdi diyordum evin içinde bir kadın olsaydı, onunla biraz oyalanır, şu üzerimdeki siklet ve sıkıntı yarım saat kadar olsun defolurdu. Ben, bu düşüncede iken sabahtanberi sinsi sinsi yağan yağmur, birden şiddetli bir sağanak halini aldı, oluklardan baldır kalınlığında sular boşanmağa başladı.

Acaba çok sürecek mi? Diye bulutları iskandil için içimi çekerek pencereden başımı uzattım, gözüme, elli adım ötede siyah çarşaflı bir kadın ilişti.

Zavallı, çamur olmasın diye, çarşafının eteklerini fazlaca yukarıya çekmiş, dizkapaklarının hizasından beyaz etekliğinin ten teneleri meydana çıkmıştı. Ben onu gördüğüm halde, o beni görmedi. Ve hemen bizim evin saçağının altına gelerek durdu. Lâkin poyrazdan gelen yağmur, bazan rüzgârın şiddetiyle onu yine kam çılıyor, rahat bırakmıyordu. Bu, otuz otuz beşlik, biraz etine dolgun, beyaz, babayanî bir hanımdı. Pek annem değilse de, ablam sayılabilirdi. Acaba dedim, inip kapıyı açsam, yağmur dininceye kadar içeriye girmesini teklif etsem münasebet alır mı? Bir dakika kadar düşündüm, sonra pençereden seslendim :

— Gideceğiniz yer uzak mı efendim?

Kafasını kaldırdı ve kendine acındıracak bir tarzda cevap verdi:

— İskeleye gideceğim...

— Lâkin orada da ıslanıyorsunuz efendim!

— Ne yapayım, burası hiç olmazsa nisbeten muhafazalı...

— Kapıyı açayım da efendim, yağmur dininciye kadar bizim taşlıkta oturunuz!

— Ah! Teşekkür ederim, size zahmet olmaz mı?

— Estağfurullah!

Top ağzından gülle fırlar gibi fırladım, merdivenleri deli gibi indim, kapıyı açtım:

— Buyurun efendim!

Taşlıkta bir iki saniye kadar birbirimize bakıştıktan sonra:

— Islanmışsınız, taşlıkta sancı lanırsınız, odaya buyurun!

— Fakat... şey...

— Buyurun efendim, beis yok.

Aşağı odaya aldım. Mangalı eştim. Lâf olsun kabilinden bir kaç lâkırdı söyledim. Sonra:

— İsterseniz, dedim, çarşafınızı çıkarın kurusun!

Yüzüme baktı ve sordu:

— Hacet yok... Fakat siz neye titriyorsunuz?

— Üşüyorum...

— Yüzünüz kıpkırmızı ama...

★

Misafirim kalktı, çarşafını giydi ve müsait bir zamanda yine geleceğini vadederek evden çıktı.

★

Akşam, geç vakit, eve gelen annem bana soruyordu:

— Konsolun üstündeki benim saatim nereye gitti ayo?

— Bilmem, anneciğim! Yerinde yok mu?

— A... Bu nasıl şey, ben sabahleyin şu örtünün altına iki lira koymuştum, sen mi aldın?

— Aman anneciğim, ben ne yapacağım senin iki liranı?

— Hırsız mı girdi, ne oldu, sen bugün evde değil miydin?

— Evdeydim, akşama kadar bir yere çıkmadım!

— A... Minderin üstündeki bu mendil kimin, içinde bir de defter var.

— Bakayım... Bilmem.... Şey... Bir arkadaşım gelmişti, belki o unutmuştur.

Bir gümüş saatle iki liraya mal olan bu yağmurlu günün hâtırası olarak bana kalan mendilin bir de içini açtım ki, hanımefendinin vesikası çıkmasın mı?!

Osman CEMAL

— Kızım, falında oğlan çıkarsa, yakında nişanlanacaksın demektir.
— Anne, iyi amma, iskambil kâğıtlarında dört taneden fazla oğlan yok ki!..

SEÇİM MÜNASEBETİLE:
SEÇİM MÜNAKAŞALARINDA VURULANLAR ÇOĞALIYOR :

— Hüüüü!.. Hüüü!.. Hakkını helâl et karıcığım, oy'umu kullanmağa gidiyorum!..

Yemeklerin Dili

Sade suya çorba = Çok hastayım emin ol
Buzlu hoşaf = Kızma hemen serin ol
Kızartma = Öyle mahcup davranma
Zeytinyağlı dolma = Yalancıdır inanma
Haşlama = Tekdir etme güzelim
İmambayıldı = Cibalide gezelim
Köfte = Tam dişime göresin
Yeşil salata = Muradına eresin
Biber dolması = Acı geldi sözlerin
Zeytin = Yaktı beni gözlerin
Mahallebi = Amma züppe beysiniz
Lâhana turşusu = Pek pis boğaz şeysiniz.
Aşure = Okut, üfle kendini
Püfböreği = Aldatma efendini

Dünya Karikatürleri

— Muhakkak kaynanam telefon ediyor. Zırlayışından belli!..

— İtalyan —

— Niçin yüzüme bakmıyorsunuz hiç?..

— Fransız —

Doktor — Oooh, kalbiniz ne tatlı çarpıyor, ciğerleriniz ne güzel nefes alıyor... Minimini böbrekleriniz... Hele!!..

— Fransız —

Jigolo TEVFİK

Akbabanın Romanı : 1

Yazan: A. Ertegül

Genç adamdan üç masa ötede oturan kadın, tekrar Tevfik'e baktı, gözleri ısrarla çağırıyordu.

Tevfik, içinden «Hay Allah kahretsin» diye söylendi, «galiba bende de iş kalmadı». Karının ne istediğini yarım saat evvel anlamalıydım.

İskemleye yaslanıp, içkisinden bir yudum çekti, sonra kadını alıcı gözüyle süzmeye başladı. Çok şık giyinmişti. Şöyle otuzbeş, kırk yaşlarında vardı, fakat henüz gençliğinden tazeliğinden birşey kaybetmemişti.

Yüzüne iyice bakınca onun ne çeşit bir kadın olduğunu farketmekte gecikmedi. Zengin, yalnızlıktan bunalmış, Tevfik gibi gençlerle oyalanıp sıkıntısını gidermeye çalışan, aşka susamış bir kadın...

Kadın, hâlâ gözlerini Tevfik'ten ayırmamıştı. Garsonu çağırıp hesabını ödedikten sonra ayağa kalktı, eliyle saçlarını arkaya attı ve yürüdü. Tevfik, bu hareketin kendisine verilen bir işaret olduğunu sezmişti. Hemen o da hesabını ödeyip kadının arkasından dışarı çıktı. Tahmininde yanılmamıştı, kadın, vestiyerin önünde bekliyordu. Tevfik'i görünce gülümseyerek yanına yaklaştı:

— Eee, nasılsınız bakalım?..

Tevfik bir saniye tereddüt etti. Belki kadın onu bir yerden tanıyordu eğer; öyleyse işler karışırdı. Fakat kadının sırf vaziyeti kurtarmak için onu tanıyormuş gibi davrandığı belliydi.

— İyiyim, eksik olma. Burası güzel bir salon ama insan istediği gibi rahat oturamıyor, değil mi?

Kadın, Tevfik'in koluna girerek fısıldadı.

— Haklısın şekerim, haklısın ama koskoca şehirde buradan başka oturup eğlenecek yer yok mu sanki?.. İstersek pekâlâ bu meseleyi halledebiliriz.

Artık birbirlerini iyice anladıkları için rollerini gayet güzel oynuyorlardı.

— Hayır, o küçüktür, iki numara daha büyüğünü ver!..
— Fransız —

TAŞ DEVRİNDE :
— Perde için mi?
— Hayır, kocam için!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Niçin döğüşüyorsunuz çocuklar?..
— Biraz ısınmak için!..
— İtalyan —

— Elbette.

— Öyleyse, ben tuvaletimi tazelerken sen de şöyle yenice bir taksi bul. Beş dakika sonra kapıda buluşalım.

Tevfik, yalnız kalınca çeşitli sualler zihnini kurcalamaya başladı. Acaba bu kadın nasıl bir şeydi?.. Ne kadar para sızdırabilecekti?. Zahmete katlanmaya değer miydi? Orada yanından geçen bir taksiyi durdurup içine atladı. Kravatını düzeltmeye henüz vakit bulmuştu ki kadın arabanın kapısına geldi.

— Merhaba canım, dedikten sonra Tevfik'in yanına yerleşirken genç adamın koluna da sımsıkı sarıldı.

Yeni müşterisi zannettiğinden daha zorluydu galiba... Tevfik, şoföre kendi evinin adresini verdi. Kadın, onun göğsüne yaslanmış, kısık arzulu bir sesle konuşuyordu:

— İnşallah bu akşam bol bol vaktin vardır. Bütün geceni bana hasretmelisin, çünkü gayet dolgun bir program hazırladım.

— Bende zamandan bol birşey zaten bulunmaz. Hele programlı hareket etmeye bayılırım.

— O halde mesele yok. Ben hiç aceleci değilim, sen de öyle misin?

— Evet.

— Ah, ne harikulâde...

Bu sözlerinle beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin. Acaba şimdi seni öpsem, şoför efendi kızar mı dersin?.. Hayır mı?.. Güzel... Eh, artık şoförler de modern hayata ayak uydurmasını öğrendiler.

— ... Ooh, aman ne güzeldi.. Senelerdenberi böyle öpülmemiştim.

Taksi, Tevfik'in oturduğu apartımanın önünde durunca, kadın dışarı çıkmadan önce bluzunun düğmelerini ilikleyip, üstüne başına çeki düzen vermek zorunda kaldı. İkisi de, yaşlı, kırmızı yüzlü şoförün onlara hasret dolu gözlerle baktığını hissetmişler, fakat aldırmamışlardı. Kadın çıkarken şoföre bir beş lira bahşiş verdi. Hemen işin başında, para

meselelerini kadının halletmesi kararlaşmıştı. Hem kadın bundan hoşlanıyordu.

Asansörle yukarı çıkarlarken içinde bulunduğu durum Tevfiğe komik gelmeye başladı. Bakalım maceranın sonu neye varacaktı? Fakat kendini tamamen bu işe verebilmesi için herşeyden önce körkütük sarhoş olması lâzımdı. Pek genç sayılmayan kadınlara kendini satmak suretiyle geçinmeye alışmıştı ama her yeni müşteriyle işe başlarken kısa bir tereddüt devresi geçirirdi. Şimdi de üç dört kadeh kuvvetli bir alkol almak ihtiyacındaydı. (Devamı var)

..... Seyreyle sen gümbürtüyü!..

Tiyatro

Milletlerin medeniyet seviyelerine misal olarak, harp gibi sefâlet yıllarında bile fırın önünde sıra bekleyen insanlar kadar tiyatro kapıları önünde de insanların bekleştiklerini söylerler.

Geçen gün aç kalmağı göze alıp üç buçuk liraya kıydım. Şansa bakın, boynuzlu şapkalariyle sahneyi kapayan iki hanımın arkasına düştüm. Sahneyi göreceğim diye, âdeta çifte telli oynar gibi üç saat gerdan kırdım.

Anladık, tiyatro, hastahane gibi, fırın gibi önemli bir yer, ama gidemiyoruz. Hiç olmazsa muhtarlıktan birer fakirlik kâğıdı çıkaralım da, kenarda köşede kesemize uygun bir yere iliş-memize müsaade etsinler.

Salamon'un Fıkraları

Her şeyin çaresi var

Salamon, iki gözü iki çeşme, hahama gidip, mal sahibinin kendisini oturduğu evden çıkar mak istediğini ve konturatı tecdid etmediğini söyledi.

O esnada, Salamonun karısı Mazalto da ağlıya ağlıya oraya gelip, Cenab-ı Hakkın kendisine evlât ihsan etmediğinden şikâyet etti. Haham bir parçacık düşündü ve dedi ki:

— Kizim!.. sen mal sahibina yit, konturati yenile... Salamon, sen da otur Allaha dua et, sana bir çocuk versin.

Karı koca, hahamın dediğini yaptılar ve her ikisi de muradlarına erdiler. Hem mal sahibi konturatı yeniledi, hem de dokuz ay sonra Madam Mazalto arslan gibi bir çocuk doğurdu..

Mazurmuş!

Salamon geçen gün sokakta dostu Sabataya tesadüf etti. Sabatay:

— Maşalla, Salamon! dedi, ben sana arıyordum. Kaynanam öldu. Cenazesina yelmez misin?

— Yelemem! Karım hasta. Böyle eğlencelere yidecek neşem yok!

İflâs tehlikesi

— Mişon be, ne olacak bu bahalilik?

— Ne var? Hanyi bahalilikten bahsediyorsun?

— Benzin fiatları yene firladi.

— Otomobilin mi var?

— Yok, çakmağim var!

Çok!

Salamon geçenlerde bir gün komşusu Madam Perlanın evine misafir gitmişti. Madam Perlanın yaramaz çocuğu, bir aralık annesini ittiği gibi arkası üstü yere düşürdü.

Kadıncağız fena bir vaziyette idi. havalanan etekleri başına geçmişti.. Güç hal ile kalktı ve pürhiddet, Salamona sordu:

— Mösyö Salamon! hiç böyle şey yordunuz mu?

Salamon gayet ciddi, cevab verdi:

— Çok!..

Neden

— Salamon, ağzini niçin kapatıyorsun?„

— Toz yutmamak için!

— Oyle isan burnunu kapat.. Daha az toz yutarsin.

— Neden?

— Baksana be... Burnun ağzından buyuk!..

VELİNİMETİ..

Dünya Mizahından

MEŞHUR KILIÇ

Meşhur Amerika'nın mizah muharriri Mark Twain, bir arkadaşına Filâdelfia müzesinde gördüklerini anlatıyordu:

— General Vashington'un kılıcını görünce, gözlerim yaşardı...

Arkadaşı hayretle sordu:

— O kılıcın Vashington'a ait olduğunu nereden anladın? Üzerinde yazılı mıydı?

Mizah muharriri, hemen karşılık verdi:

— Hayır... Üzerinde bir şey yazılı değildi... Ama hemen tanıdım: Çünkü onu başka müzelerde görmüştüm...

Şapkanı Çıkar

MARİE ve sevgilisi Julien, o gün gezmeğe gideceklerdi. Sözleştiler. Julien, randevu yerine daha önce geldi. Bekledi bekledi, Marie yok.. Kafası kızdı. Gezmeden vazgeçti. Tam geri dönecekti ki, Marie'yi gördü. Bolvard des İtaliens istikametinden alı al, moru mor geliyordu. Sevgilisini asık suratla görünce şaşırdı, telâşlandı:

— Kızma şekerim, dedi. Söyle, nereye gidelim?

— Öyle uzun uzadıya dolaşacak vakit kalmadı ki... Gel bari şöyle yürüyelim..

— Ama benim seni çok göreceğim geldi... Hadi her vakitki oteline götür beni...

Julien, kızdan intikam almanın zamanını yakalamıştı. Büsbütün suratı asıldı:

— Olmaz, metelik tutmuyarum bugün...

Birlikte yürümeğe başladılar. Ne kadar yürüdüklerini unutmuşlardı. Père Lachaise civarına geldikleri sırada, Julien:

— Gel, dedi, şurada bir inşaat yeri var... Aklıma bir şey geldi. Girelim şantiye kulübesine biraz oyalanırız...

İçeri girdiler. Kimseler yoktu. Julien etrafı bir dolaştı. Arzullahivâsia... İn, cin yok. İnşaatın öbür tarafı da sokak zaten. Lâkin öyle uzak ki, görseler bile kendilerini, amele zannederlerdi. Hemen kızı tahtalara dayadı. Önce uzun uzadıya dudaklarını öptü. Ama o kadar uzun ki, o müddet zarfında uçakla Londraya gidip gelmek kabildir.

Kör olası kız, sanki Julien'in keyfini kaçırmak için yemin et miş bugün. Öpüşün en hararetli ânında:

— Şapkanı çıkar, Julien, şapkanı...

diye fısıldamaz mı? Siz diyeceksiniz, ağzını nasıl kurtardı da söyledi. Basit: nefes aldığı sırada... Julien tabiî buna sadece homurdanmakla mukabele edip yine Marie'nin beline sarıldı, kendine çekti, dudaklarını aldı. Lâkin Marie, biçimine getirip iki nefes arasında, daha rica eden bir sesle:

— Şapkanı çıkar, kuzum, n'olursun?

diye yalvarınca, dayanamadı delikanlı:

— Ne oluyorsun be? diye çıkıştı, ne var, şapkanı çıkar diye tutturmuşsun?

Genç kız, masum bir iyi niyetle itiraf etti:

— Senin arkan dönük de görmüyorsun şekerim, baksana arka caddeden cenaze geçiriyorlar. Ayıp ayol!..

— *Champi* —

— Ben, ilk defa kayıyorum...
— Ben de son defa!..

— Fransız —

— Tamam... Şimdi tanıdım!..

— Fransız —

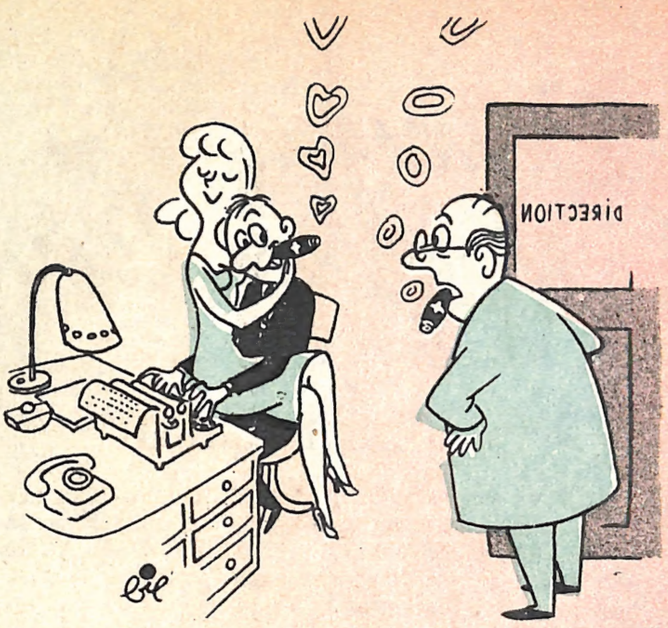

— Daima: (Benim gibi çalışmanızı isterim!) demiyor muydunuz?..

— Fransız —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Birden ona kadar say bakalım...

— Sıfır altı bir, sıfır altı iki, sıfır altı üç...

— İtalyan —

— İmdat diye bağıran siz miydiniz madam?..

— Evet... Buz gibi ayağını karnıma dokundurdu da!..

— Fransız —

— Madam telefon ediyor: Bu gece amcazadesinde kalacakmış!..

— Fransız —

Türkiye İş Bankası

1.500.000 Liralık Planın ilk iki çekilişi

1 Mart:

Bahçeli 3 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

3 Mayıs:

Bahçeli 3 Ev

150 Liralık Bir Küçük Cari Hesap Açtırınız

Denizcilik Bankası T.A.O.

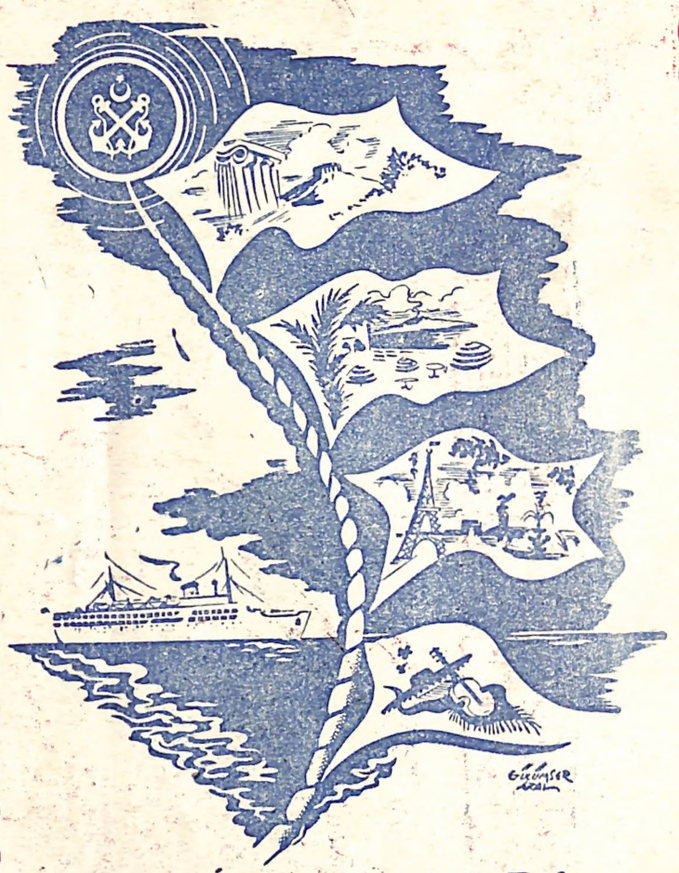

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

SÜMERBANK

Etibank. T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti.

Şahsi ve Milli Varlıkların Bekçisidir

(İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ)

Galata – Bankaalar Cd. No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580

Telgraf:
ANTAS — İSTANBUL

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

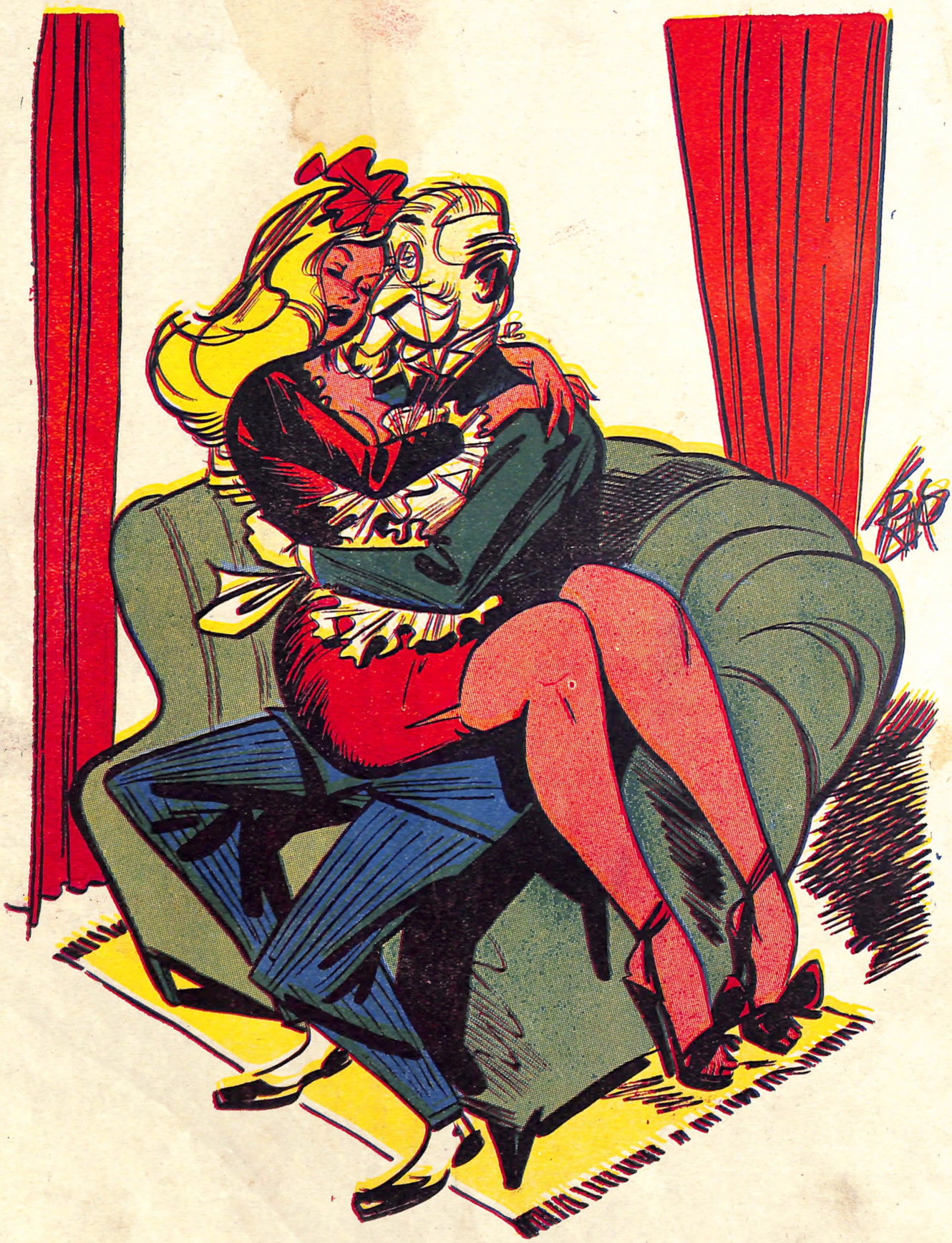

— Şekerim, niye bana «Beyefendi diyorsun?... Aramızda teklif yok artık... Sadece: «Muhterem Altınbank Umum Müdürü, Sayın Kara - Deniz - Havayolları İdare Meclisi Reisi» desen daha sade, daha samimî olmaz mı?!...

— Travaso —